

7 SUBAT 1999

MADDE TAYİNİNDEN
SONRA GELİR GÖRÜKÜMÜ

TÜRK LÜK BİLİMİ ARAŞTIRMALARI

Sayı: 5, Sivas -1997, s. 371-390

[M. Kaya Bilgegil Armağanı]

0.1437

FAİK REŞAD'IN TAHKİYELİ ESERLERİ

Yard. Doç. Dr. Süheylâ YÜKSEL

Osmanlı İmparatorluğu'nun Batı esas alınarak yeniden yapılanmasının hedeflendiği Tanzimat yılları, edebiyatımızda da bu anlamda yeniliklerin olduğu yıllardır. Değişen sosyal, siyasal ve kültürel yapıya paralel olarak gelişen edebiyatımızın bu döneminde bir taraftan eski türlerde; dil, muhteva ve şekil bakımından yenilikler yapılırken diğer taraftan yine Batı kaynaklı yeni edebî türlerde örnekler verilmiştir. Edebiyatımızda Batılı anlamda roman ve hikâyenin ilk örnekleri bu yıllarda verilmiştir.

Aslında, Tanzimat öncesi edebî geleneğimizde manzum ve mensur tahkiyeli eserlerin olduğu bilinmektedir, fakat "*Tanzimat edebiyatında hikâye ve roman, sözlü halk hikâyelerinin evrimi yoluyla oluşmuş değil, Batıdan aktarılan türlerden biri olarak edebiyatımıza girmiştir*"¹

Tahkiyeli eserlerimiz, sosyal ve siyasal yapımızdaki değişikliklere ve edebiyatçılarımızın tesiri altında kaldığı edebî akımlara göre muhteva ve teknik bakımdan değişim ve gelişim göstermiştir.

Her edebî türde olduğu gibi romanlarımızın da gelişim çizgisini takip edebilmek için belirli eserler esas alınır, fakat bu alandaki eserleri çok bilinen örneklerle ve isimlerle sınırlamak doğru değildir.

Edebiyat tarihlerimizde, haklarında çok az bilgiler bulduğumuz veya bulamadığımız; edebî yönlerinden çok başka yönleriyle tanınan bazı sanatçılarımız da bu sahada eserler kaleme almışlardır. Çok basit seviyede de olsa bu eserlerin tespit edilip incelenmesi bizi, bir devri sınırlı sayıda eserle değerlendirmenin getireceği sakıncalardan kurtaracak; benzerlerinin üzerine çıkabilen eserlerin başarısını, tesirlerini tespit edebilmemizi sağlayacak ve bu eserlere giden yoldaki küçük örneklerle tanışmamıza vesile olacaktır.

İşte, edebiyat tarihimizde daha çok biyografi yazarı olarak tanınan Faik Reşad'ın tercüme, adapte ve telif olan tahkiyeli eserlerini de bu anlamda değerlendirmek gerekir.

¹ Bk., Cevdet Kudret (SÖLÖK): "Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türk Edebiyatı", *Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türkiye Ansiklopedisi*, C. 2, İletişim Yay., s. 379

Mükemmel Osmanlı Lûgatı'nın Neşrine ve Fâik Reşâd'ın Sözlük Çalışmalarına Dair

Süheylâ YÜKSEL*

Adana'da Çarşı

Türk edebiyatının Batılılaşma sürecinde üzerinde durulan meselelerden birisi de “dil” olmuştur. Toplumun yeniden yapılanmasında aktif bir rol oynamak isteyen edebiyatçılarımıza göre, edebî bir eser vücuda getirmek için hâlihazırda kullanılan dil, yetersizdir; halka bu dille ulaşabilmek neredeyse imkânsızdır. Üstelik öğrenmek için harcanacak zaman gereğinden fazladır; çünkü bu dilde yalnız Türkçe kurallar yoktur. Arapça'nın, Farsça'nın dilimizdeki hâkimiyeti yalnızca kelime noktasında kalmamış, bu dillerin kuralları da kullanıldığı için öğrenilmesi gereken birer unsur olarak karşımıza çıkmıştır. Kâtip olmak isteyen birisi mesaisini bu üç dilin kurallarını öğrenmeye ayırmak zorundadır ve bu da büyük bir zaman kaybıdır.

Ayrıca Arapça, Farsça kelimeler bizim kullanımımızda yeni anlamlar kazanmış, mensup oldukları dildeki imlâlarından farklı imlâ ile yazılmış ve hatta bu kelimelerin köklerinden faydalanılarak yeni kelimeler türetilmiştir. Bütün bunların sonucunda bu kelimelerin imlâsı, dilimizde kazandığı yeni anlamlar ve bunlarla ilgili bir problem karşısında müracaat edeceğimiz sözlükler o yıllarda üzerinde durulması gereken meseleler olarak gazete ve mecmua sütunlarında yer almıştır.

İsmi ister “Lisân-ı Türkî”, ister “Lisân-ı Osmanî” olarak telâffuz edilsin o yıllarda kabul gören bir gerçek vardır ki, kullandığımız dilde Arapça ve Farsça kelimeler oldukça fazladır. “Bir kelime-i Arabiyyenin Türkçede ma'nâsı başka Arapçada ma'nâsı başka olamaz. İki lisân beynindeki münasebet buna mânidir” (Levent 1960: 200) tarzında görüşler

* Yrd. Doç. Dr./Cumhuriyet Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi/Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, 58140 Sivas; Syuksel58@ hotmail.com

Kay.: GAŞA s. 14-15. →Yaz.Krl.

FÂİK, bk. AKIN, Bedî'î Fâik

FÂİK Âli Bey, bk. OZANSOY, Fâik Âli

FÂİK Bey (1831-1891): Bestekâr, güfte şairi. İstanbul'un Üsküdar ilçesinde doğdu. Hacı Fâik Bey diye tanındı. Çeşitli memuriyetlerde çalıştı. Aksaray Kız Sanayi Mektebi ve Haseki Hastanesi müdürlüklerinde bulundu. Büyük bir bestekâr ve üstad bir hanende idi. Aynı zamanda Fâik mahlasıyla şiirlerde yazdı. Eseri: *Fâikü'l-Âsâr* (güfte mecmuası, İst. 1881).

Kay.: SO 4/4; TA 16/84; TDEA 3/145-146; TMA s. 130; İ. M. K. İnal, *Hoşsada*, 1958. →Y. KARA

FÂİK Esad, bk. ANDELİB, Mehmed Fâik Esad (1873-1902)

FAİK Hüsnü (20. yy.): Şair, roman yazarı. İzmir'de yaşadı. İzmir'de 1919'da *Zılâl* dergisini çıkardı. 1923'te Verem Mücadele Cemiyetinin yayın organı olarak çıkan *Cumartesi* gazetesinin sorumlu müdürlüğünü yaptı. Şiir ve yazıları *Zılâl*, *Zeybek* ve *Cumartesi* gibi gazete ve dergilerde yayımlandı. Eseri/Roman: *Kâmuran* (İzmir 1335/1919).

Kay.: İFSA s. 144-145. →Yaz.Krl.

FÂİK Reşad (1851-13.6.1914): Edebiyat tarihçisi, muharrir, gazeteci, şair, muallim. Asıl adı Ahmed Reşad'dır. 1851'de dedesi Seyyid İhya Efendinin İstanbul Kabasakal'daki konağında doğdu. Sıbyan mektebine, İrfaniye Rüşdiyesine ve Bezm-i âlem Vâlide Sultan Rüşdiyesine devam etti. Öğrenimini yarım bırakarak Bâb-ı Seraskerî Muhasebe Kalemine yazıldı. Divan Kalemine devamı sırasında Faik mahlasını aldı, bundan böyle Faik Reşad adını kullandı. Hâriciye Mektubî Kaleminde Trablusgarb Humus Tahrirat Müdürlüğünde, *Takvim-i Vekâyi* Muharrir-i Sânilüğünde ve Diyarbakır, Van, Yanya maarif müdürlüklerinde bulundu. Matbuat-ı Dahiliyye mümeyyizi, serhalifesi, *Takvim-i Vekayi* müdürü oldu. Kadastro Mektebinde kitabet, İnas Sultanîsinde edebiyat, Darü'l-Fünûn'da edebiyat tarihi muallimliği yaptı. Tarih-i Osmanî Encümenine üye yardımcısı oldu. İshak Paşa yangınında bütün kütüphanesi yandı. İstanbul'da öldü. Sahra-yı Cedid Kabristanında medfunur. Yazı hayatına 9 Eylül 1873 tarih, 966 nu-

maralı *Hakayikü'l-Vekayi* Gazetesinde çıkan Yeni Edebiyat taraftarı bir makaleyle atıldı. Bu yazısı sayesinde Namık Kemal ile tanıştı. Yazısı etrafında tartışmalar oldu; fakat daha sonra Muallim Naci'nin tesiriyle Eski Edebiyat taraftarları arasında anıldı. *Medeniyet*, *Şart* gazetelerini çıkardı. *Resimli Gazete*, *Müriyyet*, *Envâr-ı Zekâ*, *Hazine-i Fünûn*, *Mekteb*, *Malûmât*, *İrtika*, *Musavver Terakki*, *Terakki*, *Musavver Devr-i Cedid*, *Ümmet*, *Hamiyyet*, *Marifet*, *Nevsâl-ı Asr*, *Nevsâl-i Osmanî*, *Servet* gibi süreli yayınlarda muharrirlik, başmuharrirlik yaptı; yazıları, şiirleri yayımlandı. Bu mecmualarda teracim-i ahvâl, kitabet, inşa, imlâ konularında yazdı, eserleri tefrika edildi, tartışmalara katıldı ve Reşad, R. Faik, Faik R., Faik Reşad, Matbuat-ı Dahiliyye Mümeyyizi Reşad, Van Maarif Müdürü Reşad imza, mahlas ve rumuzlarını kullandı. 3 Şubat 1911'de *Hamiyyet*'te çıkan ve ilk yazısına verdiği cevabı ihtiva eden yazı, son yazıdır. Florinalı Mehmed Nazım'ın *Sünbülistan-ı Musikî* isimli eserine takriz; *Sehi Tezkiresi*'ne eseri ve müellifi tanıttığı bir yazı yazdı, *Lâtîfî Tezkiresi*'nin neşri üzerine bizde tercüme-i hâl çalışmaları, tarih, tezkire konulu ve eseri tanıttığı mahiyette yazdığı mektup, eserin başında neşredildi. İshak Paşa yangınında yanan *Tarih-i Matbuat-ı Osmaniyeye* isimli eserinin bir bölümü 1326 tarihli *Nevsâl-i Osmanî*'de yayımlandı; Ahmed Rasim ve Halil Vahid ile başladıkları *Resimli Lûgat* yarım kaldı. Eserleri/Şiir: *Güldeste: Mecmua-i Asâr-ı Reşad* (İst. 1304/1887). Roman: *Ümid yahud Bir Katilin Akabeti* (İst. 1307 (1890), *Netîce-i Sefâlet* (Adapte, İst. 1312'de *Resimli Gazete* 'de tefrika edildi, İst. 1314/ 1897), *Sergüzeşt-i Hulûsî* (İst. 1315'te *İrtika*'da tefrika edildi, İst. 1316/1899). Biyografi: *Eslâf I-II* (*Hazine-i Fünûn*'da tefrika edildi, İst. 1311/1894, 1312/1895), *Terâcim-i Ahvâl* (*Eslâf*'ın devamı olup, *Hazine-i Fünûn*'da tefrika edildi, 1313/1896), *Terâcim-i Ahvâl-i Meşâhir* (Diğer iki eserin devamı, İst. 1316/1899), *Târîh-i Edebiyyât-ı Osmâniyye* (Zirveler üzerine bina edilmiştir, İst. tarihsiz). Diğer: *Gençine-i Letâif* (İst. 1299/ 1883), *Yeni Letâif-i İnşâ yahud Muharrerât-ı Nâdire* (İst. 1307/ 1890), *Muharrerât-ı Nâdire yahud Hazine-i Müntehabât* (Bir önceki eserinin devamı, İst. 1307/1890). *Amelî ve Nazarî Ta'lîm-i Kitâbet yahud Mükemmel İnşâ* (İst. 1307/1890, 1308, 1312, 1313), *Divançe-i Vecdî* (İst. 1308/1891),

“Bir şeyin yerine başka bir şey kullanmayı sembol sanıyorlar.

Yahya Kemâl'in “Sessiz Gemi”si ölüm. Ama bu da sembol değil benzetmedir.”¹²

Görüldüğü gibi “sembol” ile “teşbih” in ne olduğu konusunda farklı görüşler bulunmaktadır.

İmaj, fiziksel evrenin kendi içinde bütünlüğü olan bir yapısının çağrıştırdıklarının sanatsal form içinde yeniden kurulması, gene bütünlüklü ama duyuşsal bir evren inşa etmedir.

Sembol, bir parçayı karşılarken imaj, bir “bütün”ü ifade eder. Sembol, genellikle durağan bir öge, imaj ise öğeleri arasında anlamlı, dinamik bir varlığın bulunduğu “bütün”ün hayâlî görüntüsüdür.

Ayrıca bir edebiyat akımı olarak Sembolizm (1885-1900 yılları arasında gelişen bir akım) sembolleştirme eylemini genellikle şairlerin kendi ümitsizlik, karamsarlık, bunalım, iç sıkıntısı gibi olumsuz duyguların doğanın gizemli atmosferinde ifade etme aracı olarak kullanıyor. Bir anlamda iç dünyanın soyut durumlarını ortaya koymak için simgesel dile başvuruluyor. Bu anlayışın felsefî arka plânında da doğanın zaten singelerle dolu olduğu, doğanın maddî görüntülerini oluşturan her bir varlığın aslında fizikî varlığının ve bir biçimde duruşunun görünmeyen pek çok soyut duyguyu, madde ötesi aşkınlığı söylediği düşüncesi yatar. Yani anlamı varlığın görünen yüzünde değil görünmeyen yüzünde arama endişesi hâkimdir. İşte varlıkların ötesinde bulunan bu asıl gerçek demek olan anlamlar, kendi aralarında bir bütünlük ve uyum oluştururlar. Bu uyumu da şiirlerinde kelimelerin âhengi ve müziğiyle ifade etmeye çalışırlar. Buradan yola çıkarak Sembolistlerin evreni estetik bir bütün olarak algıladıkları söylenebilir.

Bütün bu açıklamalardan sonra şiirde imaj, sembol gibi unsurların tercih ediliş ve kullanılış sebepleri arasında birkaç etkenden söz edilebilir. Bunların başlıcaları şöyle sıralanabilir:

1. Bilinçaltında yer etmiş bazı duygu ve düşüncelerin somut sembolik karşılıklarla bilinç üstüne çıkarılma isteği.

2. Politik, sosyal ya da başka şekilde bir baskı karşısında açıktan ve doğrudan söylenemeyen düşünce ve duyguları simgesel bir dille ve imajlarla üstü örtülü olarak ifade etme arzusu.

3. Söylenmek isteneni dolaylı yollardan çarpıcı sembollerle dile getirerek ona etkili bir kalıcılık sağlama düşüncesi. Böylelikle sıradanın ve yüzeysel derinleştirilmesi amaçlanır.

0520

FAİK REŞAT'IN *TÂRİH-i EDEBİYYAT-I OSMÂNİYYE'Sİ*

ARAŞ. GÖR. NURULLAH ÇETİN

Faik Reşat'ın hazırladığı bu edebiyat tarihi, Tanzimat hareketinden sonra kaleme alınan birkaç edebiyat tarihi arasında yer almaktadır. Bu yazımızda biz, eserin edebiyat tarihi metodu bakımından düzenleniş biçimini ve sistematik yapısını inceleyeceğiz.

I. TASNİF SİSTEMİ

Faik Reşat, *Tarih-i Edebiyyât-ı Osmâniyye* adlı edebiyat tarihinin üç ciltte tamamlanacağını belirtmiştir. Birinci cildi bir “Medhal” ile on ikiye ayırdığı edebî devirlerden bir kısmını, ikinci cildi geri kalan edebî devirleri, üçüncü cildi de manzum ve mensur eserlerden seçilmiş parçaları kapsayacaktır¹. Ne var ki bu üç ciltten yalnızca birincisi yayınlanmış, diğerlerinden ise herhangi bir ses çıkmamıştır.

Hem kitabın adından hem de yazarın kendi ifadesinden (s. 5) anlaşılacağı üzere eserin kapsamı yalnızca Osmanlı edebiyatı tarihiyle sınırlıdır.

Yazar, Osmanlı edebiyatı tarihini nasıl tasnif ettiğini şöyle dile getiriyor:

1 Faik Reşat, *Tarih-i Edebiyyât-ı Osmâniyye*, Zerafet Matbaası, İstanbul, tarihsiz, s. 3. Bundan sonraki dipnotlarda bu eserin sayfa numaralarını vermekle yetineceğiz.

Eserin baskı tarihi konusunda değişik görüşler bulunmaktadır: Mustafa Nihat Özön, 1910 (*Son Asır Türk Edebiyatı Tarihi*, Maarif Matbaası, İstanbul, 1941, s. 349), Kenan Akyüz 1912 (*Modern Türk Edebiyatının Ana Çizgileri* I, 4. baskı, s. 155), Behçet Necatigil 1910 (*Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü*, Varlık yayınları, 11. baskı, s. 161) tarihlerinde basıldığını ileri sürmüşlerdir.

Ancak Agah Sırrı Levend, kendi edebiyat tarihinde (*Türk Edebiyatı Tarihi*, 1. cilt, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1984, s. 481) konuyla ilgili olarak şu ifadeleri kullanmaktadır:

“Yazarın Darülfünun Edebiyat Şubesinde edebiyat tarihi okuduğu sırada hazırladığı bu eser, öğrencilere forma forma dağıtılmak üzere şapirografla basılmıştır: İst., rumî 1327, 394 s.” Yazar, bölümün sonunda da “İst., Zerafet Mat., tarihsiz, 399 s.” bilgilerini sunmaktadır. Biz bu yazımızda eserin tarihsiz olan baskısını inceledik.

Tarihçi, Edebiyatçı Bir Tanzimat Aydını, Faik Reşad, Hayatı ve Eserleri

Yeni Türk edebiyatının başlangıç yıllarından itibaren eserler vermeye başlayan ve 1914 yılındaki ölümüne değin yoğun bir edebî faaliyet içinde bulunan Faik Reşad'ın hayatı ve eserlerini konu alan, Doç Dr. Alemdar Yalçın tarafından yönetilen bu tez üç ana bölümden oluşmaktadır. Giriş'ten (1-14) sonraki Birinci Bölüm (15-40)'de yazarın özel ve yazı hayatına yer verilmiştir. İkinci Bölüm (54-76), Faik Reşad'ın dil-ımlâ, edebiyat-üslûp, kitabet-inşa ile ilgili görüşlerine ayrılmıştır. Tezin en hacimli olan Üçüncü Bölüm'ünde (94-196) yazarın eserlerinin tanıtımı ve incelenmesi hedeflenmiştir. Tez; Sonuç (196-198), Kaynakça (199-212) ve Ekler (213-264) bölümleriyle bitmektedir.

Tezde, Faik Reşad'ın tek başına bir devri temsil eden bir kişi olmadığı fakat onun çalışmalarında bir devri bulabileceğimiz gösterilmekte ve Yeni Türk Edebiyatı'nın ilk yıllarındaki edebî faaliyetler eski kültürle yetişmiş bir Osmanlı aydınının çalışmalarından hareketle anlatılmaktadır.

Araştırmacı, Faik Reşad'ı çok yönlü bir kişilik olarak değerlendirmiş ve onun eserlerini bu farklı şahsiyetlerin birer ürünü olarak yorumlamıştır.

Yazara göre, Faik Reşad'ın kültür hayatımızdaki en önemli yeri araştırmacılığıdır. Kitap toplamaya, istinsah etmeye meraklı olan ve İbnü'l-Emin Mahmut Kemal tarafından Rikka'nın son devir üstadlarından sayılan Faik Reşad bu merakı ve çalışkanlığı sayesinde edindiği kütüphanesini İshakpaşa Yangını'nda kaybetmiştir; fakat onun bu araştırma merakı Türk edebiyat ve kültür yaşamına **Tarihi Edebiyat-ı Osmaniye, Terâcim-i Ahvâl, Terâcim-i Ahvâl-ı Meşâhir** gibi biyografik, **Gencine-i Letâif, Külliyyât-ı Letâif, Yeni Letâif-i İnşa** yahut **Muharrerât-ı Nâdire, Muharrerât-ı Nâdire** yahut **Hazine-i Müntehabât, Caimü'l-İber** gibi metin ve fıkra antolojisi niteliğinde eserler kazandırmıştır.

Yeni Türk Edebiyatı başlangıçta gazetelerle daha sonra mecmualarla Eski Edebiyat'a karşı mücadeleye vermiştir. Tabii bu arada Eski Edebiyat taraftarları da aynı araçlarla karşılık vermişlerdir. Tezde edindiğimiz bilgilere göre, daha sonra Eski Edebiyat taraftarları arasında yer alacak olan Faik Reşad da, basın âleminde ilkin **Hakayikü'l-Vekayi**'de çıkan ve Batılı tarzda bir edebiyat anlayışını savunan yazısıyla tanınmıştır. Muharrirlik, yazarın bir başka yönüdür. Faik Reşad muharrir ve sermuharrir vasfıyla **Medeniyet** ve **Şark** mecmualarını

Doç. Dr. Hasan YÜKSEL

Cumhuriyet Üni. Tarih Bölümü Başkanı

060032

۳۳۹

فائق رشاد بك مرحومك ترجمه حال

اولنهمسى اوزرينه اورايه دوام ايله دم .

صيان مکتبنده ايکن سلطان عبدالعزیز خان جنتمکانک جلوسى، مکتب عرفانیده بولدينيم تاريخده دخى مشارالیهک مصردن عودتی وقوع بولمشدی .
والده مکتبندن شهادتنامه المفسرين چيقرق تیزه زادهم و رضاعاً برادرم فوزی بك مرحوم ايله برابر ملقا باب سرعکری محاسبه قلمنه کيرمشدک که انشته من جمال بك مرحوم قلم مذکورک متحيزانندن اولمغه بزى اورايه موسى اليه قويمشدی . ۱۲۸۰ سنه سنده بويوک پدرم اجيا افندی بر قلمه رؤس هايون ايله بنی - ميمزلندن بولدينی - ديوان قلمنه، ايکی سنه صوکره دخى خارجيه مکتوبی قلمنه چراغ اينديردی .

ديوان قلمنه دوام اينديکم صيره ده کوندوزلری قلمده وقت بولديجه ديوان هايون افلامندن ملغا (تحويل) قلمی کتبه سندن وارباب علم و عرفانندن جمعی افندی نامنده برزاندن فارسی، صاحبلى دخى خانه مزده آياصوفيه مدرسه سی طلبه سندن علی افندی نامنده برزاندن عربی اوقور ايدم . جمعی افندی شمرادن اولمغه آره ده صيره ده بنده شمر نامه بعض ياوه لر سويلر و کندیسه تصحيح اينديرير ايدم . هيچ اونوتم، ايلک سويلديکم شعر شويت هذيان آميز ایدی :

نامه ارسال ايله دک ناشاده ای عالی (قدر) !

التفات (جانهارکی) بکا يوقسه نه در

خوش جمعی افندی ده بندن دها ای برشاعر دکلدی . علم و فضليله

برابر شعرلری لفظاً معناً پر قصور ایدی . تاهلمه :

کچدی صدر ازدواجه عون ايله مير رشاد

واو غلم حسين آگاه بکک ولادته ده تميه اوله رق :

طلوغدی کونه حسين آگاه بك

تاريخلری سويله مشدی [۱] .

[۱] فائق رشاد بکک ايکی غخدوی اولوب بری خارجيه ترجمه مديری

آگاه بك و ديکری مطبوعات خارجيه ميمزى کاظم بکدر .

تاريخ عثمانی انجمنی اعضای معاونه سندن فائق رشاد بك

مرحومك ترجمه حالى

مير مرحومك كندی قلمه آلدینی ترجمه حال آتی به عیناً نقل

اولنشدو :

۱۲۶۷ سنه هجریه سی ذی الحجه سنک ضره سنده (که ۱۸۵۱ سنه

میلادیه سی ایلولتک ۲۶ نجی کونته مصادفدر) کيجه صباحه قارشی

قباسقاده بويوک پدرم خواجهکان دیوان هايوندن السيد اجيا افندی

مرحومك قوناغنده دنيايه کئشم . پدرم عن اصل از میرلی بولنان آلاى

امينلندن حاجی طاهر

افندی، والدهم اجيا افدينک

ايکنجی کریمه سی شريفه

صالحه بدریه خانمدر .

سلطان احمدده کمر

اوستنده کی صيان مکتبنده

ختم قرآن ايندکدن صوکره

ديوان بولنده اسکی شهراماتی

وضبطه بناسی محلنده کاشن

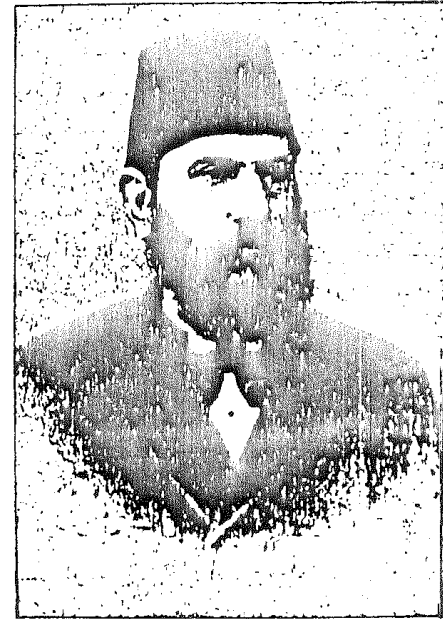
(عرفانیه) رشديه سنه ،

متعاقباً مکتب مذکورک لغویله -

الآن استانبول مکتب

سلطانیسی اولان [۱] -

(والده رشديه سی) نه قلب

[۱] جنتمکان سلطان محمود خان ثانی تره سی حظیره سنه متصل اولان

مکتبدرکه بر مدت مکتب ملکیه و استانبول سلطانیسی اولدقدن صوکره فی یومنا

بزم عالم والده سلطان اثاث مکتبدر .